

M E S E V I L Á G .

Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

A KIS BIRÓ.

Uzsonnára Ilka, Mancsi
Baracklevárt kaptak,
Mancikának kevesebb volt
S ezen hajbakaptak.

Egy kanállal volt talán több
Ilka tányérjába,
Ezért a kis Mancikának
Fájt a szive tája.

Huncut Palkó hallotta a
Két lányt veszekedni,
S azt mondta ő igazságot
Fog közöttük tenni.

Mancsi, Ilka azt mondták, hogy
Erre ők is kérik,
S legjobb lesz ha a két tányért
Pontosan lemérik.

Anyuka konyhamérlegét
Aztán előszedték
És a két vitás porciót
A mérlegre tették.

Ez nehezebb! — szólt Palika,
Igazad van Mancsi,
Ilkának a porcióját
Kisebbre kell szabni.

S kivett abból egy kanállal
S nyomban le is nyelte,
Most meg a Mancié volt több
S Ilka keveselte.

Abból is egy kis kanálnyit
Elvett és lenyalta
S megint az Ilkéé volt több
S Mancika sokalta.

Addig-addig szedte-nyalta,
A jó baracklevárt,
Mig mindakét porciónak
Szépen végére járt.

Mancsi, Ilka sirva néztek
Egymás tányérjába,
S keservesen sóhajtoztak
Ámde már hiába.

Huncut Pali nevetve szólt,
Megnyalva a száját:
„Igy jár minden rossz testvér, ki
Irigyli a másiktól a
Nagyobb porcióját!”

SERESTÉLY BÉLA.

A király okuláréja.

Irgundum-burgundum feneketlen vasfazék: akkor történt, mikor a királyi udvarba sallangos fulajtár állított be. Muczuczur király az utolsó füstöt eregette csibukjából, amikor beengedték hozzá a hírek vitézét. Rá is szólott tüstént:

— Kinek köszönhetem, hogy udvaromba látlak?
Mondta a fullajtár:

— Az én uram, a burkusok hercege, küldött fontos hirrel, pecsétes levéllel, el sem távozom, míg izenetet nem kapok reá.

Megörült a király, nyomban átvette a levelet s intett a hopmesternek:

— Adsza csak szolgálom az okulárémat, hadd látom, miről okosít föl régi jó barátom, kenyeres pajtásom: Burkusok hercege.

Szalad a hopmester s mindjárt tér is vissza:

— Fölséges királyom, életem-halálom, arany okuláréd bizony nincs a helyén.

Héj, milyet változott a király arcában.

— Irgundum-burgundum feneketlen vasfazék, nézd csak jól meg szolgálom, a föld fenekén is!

Rohan a hopmester, de újra visszatér:

— Fölséges királyom, életem-halálom, felforgattam mindent, de csak nem találok aranyokuláréd.

Haj, éktelen harag fogta el a királyt. Végighegedülte csibukja szárával a hopmester hátát és nagyot rikkantott az udvaroncokra:

— Héj, ti sok naplopó, adta mihasznái! Előhalásszátok ebb' a minutumba még a föld alól is, vagy úgy kergetlek ki királyi házamból mindannyiatokat csufokcsufságára.

No, ahány fényes apród, tentás tollforgató, az a lábát mind a nyakába szedte. Felforgatták tüstől az egész palotát, de az okulárét estig sem találták. Én uram, teremtöm, reszketett a király szörnyű haragjától minden izinkjében. Nem is állta ki sokáig, nekidőlt az ágyának s még a legöregebb orvosa is megcsóválta a fejét:

Nem használ itt kenőcs, zsálya
Meghal az ország királya!

Na, hiszen lett erre riadalom. Aranymentés staféták száguldtak széjjel az országba, hogy aki megtudná gyógyítani az ország királyát, színe elé hozzák. Sereglett is ahány híres tudós, neves csudadoktor, de csak rázogatták némán a fejüket:

Nem használ itt semmi sem,
Ha nincs meg a pápaszem!

No, hiszen kürtösök rivalytak éjjel-nappal, hogy aki megtalálja a király okuláréját, fél királyságot kap arannyal-ezüsttel.

No ha úgy, újra sereglette bűbajos emberek, hiies nagy tudósok, még egy lyukasszűrű drótostót is akadt szerencsét próbálni, de haj:

Mit se használt, mit se ért,
Senki sem találta meg
A király szemüvegét.

Hátha nem találta meg senki, bizony betegbb is lett a király. Kiparancsolt mindenkit szobájából, csak a